Oprejsning, siger hun — og heller ikke den Kjærlighed, som er fælles for Kvinder og Hunde. I „Sande Kvinder" siger

Berta: Nu er det ikke længer Kvindens største Dyd at ligne Hundene.

Fru Bark: Hundene! Men Berta dog!

Berta: Ja, netop Hundene. Jo mer man slaar dem, jo mer hengivne bliver de — —

Nej, den Kjærlighed, hun har lovprist, det er den, der tvinger et Menneske til at gjøre det bedst mulige ud af sig selv og af den, man elsker, — og ingen har som hun været klar over, at Kvindens Personlighed, ligesaa lidt som Mandens, lever af eller for Kjærligheden *alene*.

Og de „Fordringer", som Kjærligheden faar Bugt med hos Vendla, dem ønsker Fru Leffler, saavidt vi af hendes tidligere Bøger kjender hende, ingenlunde udryddede.

Vendla vil ikke tage sig af Husholdningen. Ulla Rosenhane i „*En Sommersaga*" lavede næppe nogensinde en Kop Kaffe i sin Mands Hus, endsige mere, men gjorde det Arbejde, der laa for hendes Evner, og som ikke kunde enes med Huslighed. Vendla vil have sit eget Værelse. Ulla havde to. Hun vil have Ægteskabskontrakt. Om Ulla havde en saadan, véd vi ikke; men sikkert er det, at hun havde Raadighed over de Penge, hun fortjente ved eget Arbejde — skjønt Lov af 7de Maj 1881 ikke gjælder i Norge. — Og Fru Bark *skulde* haft Ægtepagt med sin Mand, men „forlangte ikke bedre end at lægge sin Skæbne i hans Hænder" — og kom saa ogsaa til at tage imod „Tiggerstaven af hans Hænder". — Endelig fordrer Vendla, at hendes Mands Liv skal have været rent. Som *absolut* Betingelse for Ægteskabet vil vel ingen forlange dette opstillet — vi ligesaa lidt som Bjørnson eller Fru Leffler — men at et Spørgsmaal eller en Forklaring, som gjør Spørgsmaalet overflødigt, selv i „et saa fint og ømt Øjeblik" som den første Tilstaaelses kan være naturlig, det viser Fru L. os selv i „Sande Kvinder", hvor Wilhelm, da han første Gang kysser sin elskede, gribes af Skam over sit tidligere Liv og føler sig drevet til at tale til hende om det. Og ogsaa Rudolf her i Stykket har sit svage Øjeblik, da han siger: „Og tror Du ikke, jeg vilde give ti Aar af mit Liv, for at kunne sige Dig det, Du ønsker. Min Gud, hvilken Lykke vilde det ikke have været!"

Naar vi saaledes ser Fru Lefflers ny Stykke i Sammen-